FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 16. marts 2000 *

1. Europa-Parlamentet har den 10. maj 1999 iværksat appel til prøvelse af Rettens dom af 9. marts 1999 [1], der vedrører et søgsmål, som Parlamentet har anlagt mod P. Richard, der er tjenestemand ved institutionen.

2. Retten har fastslået de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, således.

3. Efter en meddelelse om ledig stilling i lønklasse A3 som chef for afdelingen »Materiel« i Direktorat A »Infrastruktur og Materieltjeneste« i Generaldirektoratet for Administration (herefter »GD VI«), offentliggjort i 1996 af Parlamentet i henhold til ansættelsesproceduren i artikel 29, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«), fastslog generaldirektøren for GD VI, at af de 12 personer, som kunne opnå stillingen ved forfremmelse eller forflyttelse, besad to de nødvendige kvalifikationer og opfyldte betingelserne for udøvelse heraf. Han foreslog ansættelsesmyndigheden (Europa-Parlamentets Præsidium) at udnævne P. Richard i stillingen.

4. Ansættelsesmyndigheden besluttede imidlertid at udvide kredsen af eventuelle ansøgere ved anvendelse af de reservelister, som var udfærdiget efter afholdelse af almindelige udvælgelsesprøver i lønklasse A3, som var forbeholdt statsborgere i de nye medlemsstater i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 626/95 af 20. marts 1995 om indførelse af særlige midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber i anledning af Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse [2].

5. Efter at chefen for Personaleafdelingen var blevet gjort bekendt med det valg, som generaldirektøren for GD VI havde truffet, fremsendte han den 23. september 1996 følgende notat:

»Efter nævnte stillingsopslag har De ved notat af 25. juli 1996 fastslået, at af de tolv ansøgere, der kan opnå stillingen ved forflyttelse eller forfremmelse, besad alene

* Originalsprog: fransk.

1 — Sag T-273/97, Richard mod Parlamentet, Sml. Pers. II, s. 235, herefter »den anfægtede dom«.

2 — EFT L 66, s. 1.

to ansøgere de nødvendige kvalifikationer og opfyldte betingelserne i det pågældende stillingsopslag, og foreslået at P. Richard forfremmes.

Med henblik på at udvide kredsen af eventuelle ansøgere til denne ledige stilling og i henhold til præsidentens instrukser beder jeg Dem gennemgå reservelisterne, der er oprettet efter de almindelige udvælgelsesprøver A3, som er forbeholdt statsborgere fra de nye medlemsstater inden endelig afgørelse.«

6. Ved notat af 26. september 1996 besvarede generaldirektøren for GD VI chefen for Personaleafdelingens notat og anførte, at det tilkom ansættelsesmyndigheden at træffe afgørelse vedrørende forslaget om at udnævne P. Richard, og at han ikke på procedurens nuværende stadium kunne inddrage andre reservelister.

7. Ved yderligere et notat af 11. oktober 1996 redegjorde generaldirektøren for GD VI for de kriterier, som havde ført til forslaget om at udnævne P. Richard, og tilføjede følgende:

»Hvis ansættelsesmyndigheden skulle finde, at disse kriterier er mindre vigtige end mere geografiske kriterier, mener jeg efter en gennemgang af listerne over de bestående ansøgere i den svenske udvælgelsesprøve (EP/79/A), den finske (EP/78/A) og den østrigske (EP/77/A), at to ansøgere efter en utvivlsomt langvarig og vanskelig tilpasningsperiode måske kan bestride stillingen, nemlig i følgende rækkefølge: 1) Fru S. (svensk), 2. Hr. P. (finsk).«

8. Den 9. januar 1997 udnævnte ansættelsesmyndigheden S. af svensk nationalitet i den ledige stilling.

9. Den 6. maj 1997 indgav P. Richard en klage, hvori han krævede annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse. Klagen blev afslået og Parlamentets præsident tilsendte ham en skrivelse, hvori han bl.a. anførte følgende:

»Præsidiet har som ansættelsesmyndighed gennemgået Deres klage og har pålagt mig at meddele Dem den respektive afgørelse og begrundelsen herfor.

Jeg skal først bemærke, at ansættelsesmyndigheden ved besættelse af en ledig stilling ikke nødvendigvis er forpligtet til at besætte den ved en forfremmelse eller en forflyttelse, selv om den i denne henseende råder over kvalificerede ansøgere, men alene i rækkefølge skal undersøge, om de enkelte procedurer i vedtægtens artikel 29, stk. 1, kan føre til udnævnelse af en person,

der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet.

Ansættelsesmyndigheden har undersøgt ansøgningerne fra ansøgere, der kan forflyttes, og forfremmes, og er nået til det resultat, at det ringe antal kompetente ansøgere ikke gav tilstrækkelig valgmulighed med henblik på stillingens besættelse. Ansættelsesmyndigheden besluttede derfor med henblik på øgede valgmuligheder at foretage en vurdering af de bestående ansøgere på de almindelige udvælgelsesprøvers egnethedslister i stedet for at udnævne én af de kompetente ansøgere, som havde kunnet forfremmes. Ansættelsesmyndigheden, som på dette område råder over et vidt skøn, har ikke herved tilsidesat Deres vedtægtsmæssige rettigheder som ansøger til stillingen.

...

Ansættelsesmyndigheden fandt, at de to foreslåede ansøgere [3] begge var lige kvalificerede og opfyldte de nødvendige betingelser og kvalificationer — og at hensynet til tjenestens interesse og hensyntagen til ansøgernes personlige fortjeneste altså var sikret — og besluttede derfor at tage hensyn til andre kriterier, nemlig hensynet til, at der sikres en rimelig ansættelse af statsborgere fra de nye medlemsstater med henblik på at opfylde formålet med vedtægtens artikel 27 om at opretholde eller indføre en geografisk ligevægt af personalet.«

3 — Det drejer sig om to ansøgere udvalgt af generaldirektøren.

10. P. Richard anlagde efter disse svar sag ved Retten. Retten annullerede ved den anfægtede dom såvel afgørelsen om udnævnelsen af S. som den hermed forbundne ansættelsesprocedure.

11. Parlamentet, som har iværksat nærværende appel, har nedlagt påstand om ophævelse af nævnte dom på grund af tilsidesættelse af fællesskabsretten.

12. Med hensyn til den af Retten fremførte begrundelse henvises til den anfægtede dom.

Formaliteten

13. P. Richard har påstået appellen afvist af to særskilte grunde.

14. Han har anført, at appellen ikke er vedlagt en afgørelse for ansættelsesmyndigheden om iværksættelse heraf.

15. Denne første formalitetsindsigelse kan ikke antages. I henhold til vedtægtens artikel 2, stk. 1, tilkommer det hver institution at bestemme, hvilke myndigheder der inden for dens område skal udøve de beføjelser, som ifølge vedtægten tilkommer ansættelsesmyndigheden.

16. Ansættelsesmyndigheden udgør altså en del af den institution, der har oprettet den, og kan kun udøve de beføjelser, som er overdraget den.

17. Tjenestemanden skal altså rette sit søgsmål mod den institution, hvorunder hans stilling hører, uanset hvorledes de beføjelser, som ifølge vedtægten tilkommer ansættelsesmyndigheden, er fastsat. Dette er et generelt princip og gælder endog i henhold til vedtægtens artikel 91a i det særlige tilfælde, der er omhandlet i vedtægtens artikel 2, stk. 3, om de beføjelser, der tilkommer ansættelsesmyndigheden. Det er derfor klart, at P. Richard med føje har rettet sit søgsmål mod Parlamentet.

18. I henhold til artikel 49, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen kan appel iværksættes »af enhver part, som helt eller delvis ikke har fået medhold«. Da den afgørelse fra Parlamentet, som P. Richard har anfægtet, er blevet annulleret af Retten, var Parlamentet beføjet til at iværksætte nærværende appel uden nogen afgørelse eller tilladelse fra ansættelsesmyndigheden. Det er ikke blevet påstået, at Parlamentets ret i dens interne organisation til at iværksætte appel, var betinget af en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden.

19. Under retsmødet den 27. januar 2000 har P. Richard rejst en formalitetsindsigelse baseret på Parlamentets manglende retlige interesse.

20. P. Richard har anført, hvilket Parlamentet ikke har bestridt, at ved Parlamentets afgørelse af 4. oktober 1999 blev det stillingsopslag, i henhold til hvilken S. var blevet udnævnt, annulleret af Parlamentet. S. blev udnævnt til en anden stilling, og stillingen som chef for afdelingen »Materiel« i Direktorat A i GD VI, som P. Richard ønskede, og hvori S. blev udnævnt, var blevet fjernet fra stillingsfortegnelsen. Dette indebærer ifølge P. Richard, at en dom fra Domstolen om ophævelse af Rettens dom, hvorved udnævnelsen af S. til den pågældende stilling stadfæstes, er uden praktisk betydning. Appellen er derfor overflødig.

21. Indstævnte har endvidere anført, at i henhold til artikel 42, stk. 2, i Domstolens procesreglement, var han beføjet til at fremføre sit nye anbringende under sagens behandling, idet han har baseret sig på en faktisk omstændighed, som var fremkommet under retsforhandlingerne.

22. Det må erkendes, at dette reelt er tilfældet, eftersom Parlamentets appel blev iværksat den 10. maj 1999, svarskriftet indgivet den 15. juli 1999 og stillingsopslaget tilbagetrukket den 4. oktober 1999. P. Richard var altså beføjet til at fremføre dette nye anbringende under retsmødet.

23. Parlamentet har imidlertid bestridt, at dets retlige interesse ikke længere foreligger. Parlamentet har herved uden videre angivelser henvist til Rettens dom af 14. september 1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen [4].

24. De relevante præmisser i denne dom lyder således:

»59 Det bemærkes, at et annullationssøgsmål ifølge fast retspraksis kun kan admitteres, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres... En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annullation af den pågældende retsakt i sig selv kan have retsvirkninger (jf. Domstolens dom af 24.6.1986, sag 53/85, Akzo Chemie mod Kommissionen, Sml. s. 1965, præmis 21).

60 I den forbindelse bemærkes det, at ifølge traktatens artikel 176 er den institution, fra hvilken den annullerede retsakt hidrører, forpligtet til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Disse foranstaltninger angår ikke retsaktens forsvinden som sådan fra Fællesskabets retsorden, der jo er det egentlige resultat af den dømmende myndigheds annullation af retsakten. De vedrører mere fjernelsen af virkningerne af de ulovlige forhold, der er fastslået i annullationsdommen. Annullation af en retsakt, der allerede er gennemført, eller som i mellemtiden er blevet ophævet med virkning fra en bestemt dato kan derfor stadig være forbundet med retsvirkninger. For en sådan annullation medfører, at den institution, som retsakten hidrører fra, har pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Den berørte institution kan således finde anledning til at foretage en rimelig genoprettelse af sagsøgerens situation eller til at undgå, at der vedtages en *tilsvarende retsakt* [5] (jf. Domstolens dom af 6.3.1979, sag 92/78, Simmenthal mod Kommissionen, Sml. s. 777, præmis 32, dommen i sagen Akzo Chemie mod Kommissionen, præmis 21, og dom af 26.4.1988, sag 207/86, Apesco mod Kommissionen, Sml. s. 2151, præmis 16).«

25. I de domme, som nævnes af Retten, har Domstolen reelt lagt betydelig vægt på den

4 — Forenede sager T-480/93 og T-483/93, Sml. II, s. 2305, præmis 59 ff.

5 — Min fremhævelse.

fremtidige virkning af de gældende regler. De pågældende afsnit lyder således:

I dommen i sagen Simmenthal mod Kommissionen:

»Selv nu, hvor den omtvistede beslutning allerede er gennemført til fordel for de andre konkurrenter efter den samme licitation, har sagsøgerne stadig interesse i, at den pågældende beslutning ophæves, dels for at opnå, at Kommissionen foretager en rimelig genoprettelse af deres situation, dels for at udvirke, at Kommissionen fremtidigt foretager ændringer, der måtte forekomme passende i licitationsforordningen i de tilfælde, hvor denne måtte antages at stride mod visse retlige krav« (præmis 32).

I dommen i sagen Akzo Chemie mod Kommissionen:

»Selskabets interesse i at anfægte den omtvistede beslutning kan ikke benægtes under henvisning til, at denne beslutning i det foreliggende tilfælde allerede var blevet udført på det tidspunkt, da sagen blev anlagt. Annullation af en sådan beslutning kan i sig selv have retsvirkninger, navnlig ved at det undgås at Kommissionen genoptager en sådan praksis, og ved at gøre ECS's brug af de ulovligt udleverede dokumenter ulovlig« (præmis 21).

I dommen i sagen Apesco mod Kommissionen:

»Det bemærkes, at sagen er anlagt fristmæssigt efter traktatens artikel 173, stk. 3. Apesco har i øvrigt retlig interesse i at anfægte listen for juli 1986, selv om den ikke længere er gældende, for at forhindre, at de efterfølgende lister bliver behæftet med den påståede mangel« (præmis 16).

26. I denne sag er situationen dog anderledes. Parlamentet ønsker nemlig ikke at opnå annullation af en retsakt, men ophævelse af en dom. Hvis dette sker, vil følgen heraf ikke være annullation, men fastsættelse af en retsakt vedtaget af Parlamentet selv (udnævnelsen af S.), som Parlamentet i mellemtiden har trukket tilbage.

27. Såfremt det antages, at Rettens dom ophæves og udnævnelsen af S. altså principielt bekræftes, vil Parlamentet ikke skulle foretage en »korrekt genoprettelse«. Parlamentet vil heller ikke have nogen anledning til »at undgå, at en tilsvarende retsakt vedtages« i fremtiden.

28. En sådan dom vil derimod indebære, at det bekræftes, at den procedure, som Parlamentet har fulgt med henblik på den pågældendes stillings besættelse ikke kan kritiseres og også fremtidigt kan anvendes.

Parlamentet har under punkt 2 i sin appel anført, at den anfægtede dom og dens begrundelse strider mod tidligere praksis ved Domstolen og Retten vedrørende proceduren med henblik på besættelse af ledige stillinger i vedtægtens artikel 29. Dette vil skabe alvorlig tvivl på juridisk plan og indebære en væsentlig usikkerhed med hensyn til den rette forvaltning af stillinger, som figurerer i institutionernes organigrammer. Denne fortolkning, der skal anlægges af vedtægtens artikel 29, har altså en vis interesse ikke kun for Parlamentet selv, men også for alle de øvrige institutioner.

29. Parlamentets appel må derfor anses for et søgsmål »i lovens interesse«. En sådan søgsmålsadgang er ikke blevet indrømmet Parlamentet, hverken i traktaten eller i tjenestemandsvedtægten.

30. Domstolen har behandlet spørgsmålet om den retlige interesse i forbindelse med en appel i sin dom af 19. oktober 1995, Rendo m.fl. mod Kommissionen [6], i præmis 13:

»Domstolen kan af egen drift tage stilling til, om en part savner interesse i at rejse eller fortsætte en appelsag som følge af, at der efter afsigelsen af Rettens dom er indtrådt en sådan omstændighed, at dommen ikke kan skade appellanten, og Domstolen kan således fastslå, at appellen af denne grund må afvises eller anses for at være uden genstand. Retlig interesse hos appellanten forudsætter derfor, at appellen med sit *resultat* kan tilføre parten en *fordel*« [7].

31. I denne sag er der ikke tale om indtrædelse af en ny omstændighed efter Rettens dom, som kan fjerne den heraf følgende skade for appellanten. Desuden er det sidstnævnte, som har fremdraget det pågældende forhold.

32. Kan man imidlertid hævde, at en dom, der ophæver Rettens dom *ved sit resultat* kan tilføre Parlamentet *en fordel*?

33. En sådan gyldighed med tilbagevirkende kraft af udnævnelsen af S. tilfører ikke Parlamentet »den fordel« at kunne bevare vedkommende i afdelingen, eftersom stillingen er blevet nedlagt.

34. Jeg mener imidlertid, at der er et punkt, hvor en dom fra Domstolen, som ophæver Rettens dom, kan tilføre Parlamentet en vis fordel. En sådan dom kan nemlig definitivt beskytte Parlamentet mod enhver erstat-

6 — Sag C-19/93 P, Sml. I, s. 3319.

7 — Min fremhævelse.

ningspåstand fra P. Richard på grundlag af det tab, han har lidt ved udnævnelsen af S., som Retten kendte retsstridig.

35. Jeg finder, at dette er en tilstrækkelig grund til ikke at afvise appellen.

Realiteten

36. Parlamentets appel vedrører fortolkningen af vedtægtens artikel 29, stk. 1, som lyder således:

»Ved besættelse af ledige stillinger i en institution skal ansættelsesmyndigheden først tage følgende i betragtning:

a) mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen

b) mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøve inden for institutionen

c) ansøgning om overførsel indgivet af tjenestemænd i andre af De Europæiske Fællesskabers tre institutioner

og derpå gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver. Udvælgelsesprocedurerne er fastsat i bilag III.

Denne procedure kan også gennemføres med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve.«

37. Det fremgår af appellens punkt 3, at Parlamentet mener, at den anfægtede dom på følgende punkter er i modstrid med tidligere retspraksis:

»— Med hensyn til ansættelsesmyndighedens skønsbeføjelse og de forhold, at ansættelsesmyndigheden ikke i henhold til den anfægtede dom kan udvide sin valgmuligheder, når der i procedurens indledende faser allerede foreligger en kompetent ansøger.

— Når det i dommen fastslås, at hver fase i ansættelsesproceduren formelt skal afsluttes, idet ansøgningerne skal afslås inden ansættelsesmyndigheden går videre til den efterfølgende fase, hvorved ansættelsesmyndigheden altså ikke har mulighed for at sammenligne alle de ansøgninger, der er indgivet under de i artikel 29 angivne faser.

— Vedrørende de betingelser, hvorunder der kan foretages ansættelse på grundlag af de reservelister, der er oprettet efter almindelige udvælgelsesprøver.«

38. Jeg skal altså behandle disse anfægtede punkter. Jeg skal dog forudgående fastslå, at denne behandling er subsidiær i forhold til, hvorledes appellen skal afgøres.

39. Parlamentet har fremsat disse tre punkter, men har ikke hermed ønsket at fremsætte en kritik, som vedrører hele den begrundelse, Retten har baseret sig på ved annullationen af udnævnelsen af S.

40. Parlamentet har udtrykkeligt erkendt under punkt 6 i dets indlæg, at det argument, som P. Richard fremførte ved Retten, og hvorefter ansættelsesmyndigheden ikke, efter at have behandlet ansøgningerne for tjenestemænd, der kunne forfremmes eller forflyttes, direkte kunne gå over til at behandle de reservelister, der var oprettet efter de almindelige udvælgelsesprøver uden først at have gennemgået de muligheder, som vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra b), og c), angiver, nemlig gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen eller overflyttelse af tjenestemænd fra en anden institution, var klart berettiget.

41. Dette indebærer, at Retten i hvert fald havde én ubestridt grund til at annullere den anfægtede udnævnelse. Som bekendt kan Domstolen ikke ophæve en dom fra Retten, når dens konklusion er begrundet. Parlamentets appel må derfor allerede af den grund efter min opfattelse forkastes.

Ansættelsesmyndighedens manglende mulighed for at udvide sine valgmuligheder, når der allerede under en af procedurens faser foreligger en kompetent ansøger

42. Det står fast, at ansættelsesmyndigheden, når den fastslår, at ingen ansøgninger, som er indgivet under en af faserne i proceduren i vedtægtens artikel 29, kan efterkommes, derefter kan gå over til den følgende fase.

43. Men hvorledes forholder det sig, såfremt ansættelsesmyndigheden derimod fastslår, at én eller flere af ansøgerne besidder de nødvendige kvalifikationer for at bestride den ledige stilling?

44. Skal ansættelsesmyndigheden da udnævne en af disse ansøgere? Dette er den opfattelse, som Retten har fremført i den anfægtede dom.

45. Parlamentet foreholder Retten, at den i præmis 41 fastslog følgende: »Sagsøgerens ansøgning opfyldte kravene i meddelelsen om ledig stilling, hvorfor ansættelsesmyndigheden ikke med føje, skønt den råder over en vid skønsbeføjelse, kan anse, at den ikke råder over tilstrækkeligt valg med henblik på at sikre en ansættelse i overensstemmelse med stillingsopslaget.«

46. Parlamentet har derimod anført, at den skønsbeføjelse, som ansættelsesmyndigheden råder over, gør det muligt for den, selv om der foreligger flere ansøgere, som alle besidder de nødvendige kvalifikationer (»kompetente« ansøgere), og som kan forfremmes, ikke blot at undlade at forfremme en ansøger til den ledige stilling i henhold til dommen i sagen Küster mod Parlamentet [8], men at ansættelsesmyndigheden, såfremt den mener, at dens valgmuligheder ikke er tilfredsstillende til at sikre en ansættelse i overensstemmelse med stillingsopslaget, kan udvide sine valgmuligheder for at finde den bedst egnede ansøger til den ledige stilling, hvilket bekræftes af dommen i sagen Anacoreta Correia mod Kommissionen og i sagen Kotsonis mod Rådet [9].

47. Parlamentet har anført, at den anfægtede dom indebærer, at ansættelsesmyndighedens beføjelse begrænses betydeligt og giver tjenestemændenes »ret til karriere« en altoverskyggende betydning i forhold til princippet, hvorefter enhver udnævnelse udelukkende skal ske i tjenestens interesse. Dette princip indebærer, at ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at vælge den person, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet, hvorfor ansættelsesmyndigheden altså kan udvide sine valgmuligheder.

48. P. Richard har anført, at vedtægtens artikel 29, stk. 1, indfører en rækkefølge mellem de forskellige faser ved besættelsen af en ledig stilling. Bestemmelsen må læses i sammenhæng med vedtægtens artikel 4, stk. 3, hvorefter ansættelsesmyndigheden, hvis det ikke er muligt at besætte den ledige stilling ved forflyttelse, forfremmelse eller interne udvælgelsesprøver, skal bekendtgøre den for personalet i de tre europæiske Fællesskaber. P. Richard har anført, at tjenestemændenes ret til at få deres ansøgning behandlet og efterkommet i forhold til ansøgninger, som indgives i de efterfølgende faser, fremgår af disse to bestemmelser. Den interne præferenceordning skal sikre tjenestemandens ret til karriere. Indstævnte har endvidere anført, at det tilkommer ansættelsesmyndigheden inden for grænserne af dets skøn at afgøre, om der foreligger en »kompetent« ansøger. Såfremt ansættelsesmyndigheden råder over en tilfredsstillende ansøgning, er ansættelsesmyndigheden forpligtet til at vælge denne, og kan ikke behandle ansøgninger, der er indgivet i de efterfølgende procedurer. Såfremt der ikke foreligger nogen kompetente ansøgere, kan ansættelsesmyndigheden kun gå videre til de efterfølgende faser, når den har afslået alle de ansøgninger, der er indgivet under procedurens indledende fase.

8 — Dom af 12.3.1975, sag 23/74, Sml. s. 353, herefter »Küster-dommen I«, og af 25.11.1976, sag 12/75, Sml. s. 1701, herefter »Küster-dommen II«.

9 — Rettens dom af 11.6.1996, sag T-118/95, Sml. Pers. I-A, s. 283, og II, s. 835, og Domstolens dom af 18.12.1986, sag 246/84, Sml. s. 3989.

Stillingtagen

49. Jeg skal anføre, at Domstolen i sin dom i sagen Van Belle mod Rådet [10] fastslog, at vedtægtens artikel 29, stk. 1, forpligter ansættelsesmyndigheden til i rækkefølge først at gennemgå mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen, hvor meddelelsen om ledig stilling foreligger, dernæst mulighederne for at gennemføre interne udvælgelsesprøver inden for institutionen og endelig ansøgningerne om overflyttelse af tjenestemænd fra de øvrige institutioner, og at ansættelsesmyndigheden kun, såfremt disse muligheder ikke viste sig hensigtsmæssige, kan gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver, idet disse udvælgelsesprøver kan være såvel interne udvælgelsesprøver for institutionerne og almindelige udvælgelsesprøver [11].

50. Det kan derfor ikke bestrides, at ansættelsesmyndigheden først skal undersøge de ansøgninger, som er indgivet af tjenestemænd, der kan forfremmes eller forflyttes.

51. Den rækkefølge, der er angivet i vedtægtens artikel 29, stk. 1, må nemlig anses for »udtrykket for selve princippet om enhver tjenestemands mulighed for at gøre karriere inden for sin institution« [12].

52. Der foreligger imidlertid ikke nogen personlig ret til at blive forfremmet (eller forflyttet), idet udnævnelserne udelukkende sker ved valg, og ansættelsesmyndigheden skal påse, at hver stilling besættes med den tjenestemand, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer.

53. Det fremgår af Küster-dommen I, som blev afsagt vedrørende en tjenestemand, der, fordi han var forfremmelsesværdig, krævede at blive forfremmet med henblik på at besætte en stilling, som blev ledig ved hans overordnedes fratræden, »at sagsøgerens påstand ville føre til at anerkende en ret for assistenten til en tjenestemand, hvis stilling er blevet ledig, til at efterfølge ham, når blot det fremgår af hans personlige aktmappe, at han har de nødvendige kvalifikationer til at bestride den eventuelle stilling; både tjenestens tarv og andre tjenestemænds rettigheder er til hinder for et sådan krav« [13].

54. I Küster-dommen II har Domstolen fastslået, at den omstændighed, at en tjenestemand opfylder alle de nødvendige betingelser for at beklæde en ledig stilling, ikke indebærer nogen ret for vedkommende til at blive udnævnt. Domstolen fastslog følgende:

»Selv om vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), bestemmer, at ansættelsesmyndigheden ved besættelse af ledige stillinger først skal tage mulighederne for forfremmelse og

10 — Dom af 5.12.1974, sag 176/73, Sml. s. 1361.

11 — Domstolens dom af 18.3.1999, sag C-304/97 P, Carbajo Ferrero mod Parlamentet, Sml. I, s. 1749, Rettens dom af 22.5.1996, sag T-140/94, Gutiérrez de Quijano y Llorenz mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 241, og II, s. 689, af 12.2.1992, sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121, og af 19.2.1998, sag T-3/97, Campogrande mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 89, og II, s. 215.

12 — Dommen i sagen Campogrande mod Kommissionen.

13 — Præmis 25 og 26.

forflyttelse inden for institutionen i betragtning, giver den ikke de tjenestemænd, som opfylder betingelserne for at blive forfremmet, en subjektiv ret hertil, idet der efter vedtægtens artikel 27, stk. 1, ved besættelse af en ledig stilling i første række skal tages hensyn til tjenestens interesse.

Desuden foretages forfremmelsen i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, 'udelukkende på grundlag af en udvælgelse... blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelse, efter sammenligning af deres fortjenester...'.

Det fremgår af disse bestemmelser, at ansættelsesmyndigheden på dette punkt har en vidtgående skønsmæssig beføjelse.

Det ses således ikke, hvorledes ansættelsesmyndigheden ved at beslutte at ved at afholde en intern udvælgelsesprøve i stedet for at forfremme sagsøgeren skulle have undladt at opfylde de forpligtelser, som påhviler den efter vedtægtens artikel 29 og 45, og dermed have krænket den pågældendes vedtægtsmæssige rettigheder« [14].

55. Dette gælder såvel, når der foreligger én forfremmelsesværdig ansøger (samme doms præmis 17), som når der foreligger flere.

56. »Faktisk kan den omstændighed, at flere er kvalificerede til at blive udnævnt eller forflyttet, føre ansættelsesmyndigheden til at slutte, at tjenestens tarv og upartiskheden ved ansættelsen gør en intern udvælgelsesprøve ønskelig« [15].

57. Domstolen har bekræftet disse principper i dommen i sagen Mogensen m.fl. mod Kommissionen [16], hvori Domstolen fastslog følgende:

»Anvendelsen af ordet 'mulighederne' [i artikel 29, stk. 1, litra a)] er klart udtryk for, at ansættelsesmyndigheden ikke har en absolut pligt til at foretage en forfremmelse, men blot i hvert enkelt tilfælde skal undersøge, om en forfremmelse vil kunne føre til udnævnelse af en person, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet, jf. vedtægtens artikel 27.

Selv om underinddelingen i artikel 29, stk. 1, medfører, at ansættelsesmyndigheden særdeles omhyggeligt må undersøge mulighederne for forfremmelse, inden den

14 — Præmis 10-13.

15 — Küster-dommen I, præmis 24.

16 — Dom af 14.7.1983, sag 10/82, Sml. s. 2397, præmis 9 og 10.

går videre til følgende fase, er der efter bestemmelserne intet til hinder for, at ansættelsesmyndigheden i forbindelse med en sådan undersøgelse også tager i betragtning, om det ved hjælp af de øvrige fremgangsmåder i samme stykke vil være muligt at få bedre kvalificerede ansøgere. Heraf følger, at ansættelsesmyndigheden har adgang til at undersøge de muligheder, der er angivet i den følgende del af bestemmelsen.«

58. Dette indebærer, at ansættelsesmyndigheden efterfølgende kan gå over til de følgende faser i vedtægtens artikel 29, stk. 1, og herunder sammenligne kvalifikationerne og fortjenesterne hos ansøgerne fra den første fase med de øvrige ansøgere.

59. Denne mulighed for ansættelsesmyndigheden til at udvide kredsen af ansøgere skal imidlertid anvendes med den yderste forsigtighed, idet den, hvis den anvendes systematisk, vil indebære, at den prioritet, som vedtægtens artikel 29, stk. 1, ubestrideligt tilsigter at give tjenestemændene i den pågældende institutions tjeneste, ikke vil blive overholdt. Denne mulighed har i øvrigt tidligere ført til misbrug.

60. Det fremgår af de af sagens akter, som Retten har henvist til, og som jeg har anført tidligere, at der ikke har fundet nogen sammenligning sted mellem P. Richard's og S.' kvalifikationer og faglige erfaring. Sidstnævnte blev foretrukket, fordi hun, sammenlignet med de øvrige bestående ansøgere fra de almindelige udvælgelsesprøver, der var forbeholdt statsborgere fra de nye medlemsstater, besad en faglig erfaring, der var nærmere (eller mindre irrelevant), for udøvelse af tjenestens opgaver. Som det fremgår af klagebesvarelsen, blev S. ansat »med henblik på at sikre en rimelig præsentation af medlemsstater fra de nye medlemsstater«. Jeg skal vende tilbage til dette forhold ved behandlingen af det tredje anbringende.

61. Jeg skal dog fastslå, at Retten i den anfægtede dom har foretaget en ukorrekt fortolkning af vedtægtens artikel 29, stk. 1, ved at fastslå, at ansættelsesmyndigheden, eftersom sagsøgerens ansøgning opfyldte de krav, der var fastsat for at besætte den ledige stilling, ikke med føje, trods dens vide skønsbeføjelse, kunne vurdere, at den ikke rådede over et tilstrækkeligt bredt valg med henblik på at sikre en ansættelse i overensstemmelse med stillingsopslaget.

62. Denne kritik, som Parlamentet har fremsat, er begrundet.

Spørgsmålet om, hvorvidt indgivne ansøgninger skal afslås, inden næste fase i ansættelsesproceduren påbegyndes

63. Parlamentet forholder Retten, at den i den anfægtede doms præmis 29 udtalte, at

»afslag på ansøgninger fra tjenestemænd, der kan forfremmes eller forflyttes i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), er en uomgængelig betingelse for, at de senere faser i bestemmelsens procedure kan iværksættes... eftersom bestemmelsen angiver en rækkefølge mellem de heri angivne faser«. Parlamentet mener derfor, at Retten har begået en retlig fejl, da den i den anfægtede doms præmis 45 udtalte, at »det fremgår af det anførte, at ansættelsesmyndigheden, idet den ikke udtrykkeligt afslog sagsøgerens ansøgning, men foretog en sammenligning af sagsøgerens og S.' ansøgninger, herved har tilsidesat vedtægtens artikel 29, stk. 1«.

64. Parlamentet har med andre ord bestridt, at vedtægtens artikel 29, stk. 1, pålægger ansættelsesmyndigheden formelt at afslutte hver fase i ansættelsesproceduren ved afslag på de i den pågældende fase indgivne ansøgninger, eftersom det ellers ville være muligt at sammenligne fortjenesterne hos de ansøgere, som har ansøgt i henhold til de øvrige faser i artikel 29, stk. 1.

65. Parlamentet finder, at såfremt det, alt taget i betragtning, viser sig, at den bedst kvalificerede ansøger befandt sig blandt de tjenestemænd, der kunne forfremmes, »bør det være muligt at gå tilbage til denne fase i tjenestens interesse, hvilket vil være umuligt, såfremt de forudgående faser blev afsluttet, og de ansøgninger, der er indgivet herunder, er blevet afslået«.

66. Der må herved ifølge Parlamentet bortses fra dommen i sagen Coussios mod Kommissionen [17], som modparten har henvist til, idet det med urette deri fastslås, at ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at afvise ansøgninger, der er indgivet i henhold til en af faserne i vedtægtens artikel 29, stk. 1, inden den går over til den efterfølgende fase.

67. P. Richard har anført, at hvis ingen interne ansøgere fra institutionen opfylder de krævede kvalifikationer, skal ansættelsesmyndigheden afslå de gennemgåede ansøgninger og afslutte ansættelsesfasen inden for institutionen inden den påbegynder ansættelsen af personale, der gør tjeneste ved andre institutioner. Han har anført, at det samme så meget desto mere må gælde, når ansættelsesmyndigheden fra en intern ansættelse vil gå videre til en ansættelsesprocedure uden for fællesskabsinstitutionerne. Han erkender, at ansættelsesmyndigheden kan »udvide sine valgmuligheder«, såfremt dette sker ud fra en fri vurdering af tjenestens interesse. Denne udvidelse giver imidlertid ikke ansættelsesmyndigheden mulighed for at sammenligne ansøgninger indgivet under de forskellige faser, men alene at gennemgå de ansøgninger, der er indgivet ved siden af ansøgningerne under den forudgående fase, med forbehold af, at sidstnævnte ikke er i tjenestens interesse og er blevet afslået.

17 — Dom af 23.2.1994, forenede sager T-18/92 og T-68/92, Sml. Pers. I-A, s. 47, og II, s. 171.

Stillingtagen

68. Det fremgår af det allerede anførte vedrørende det første anbringende, at ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til først at afslå ansøgninger, den har gennemgået i forbindelse med forfremmelse eller forflyttelse, inden den iværksætter en intern udvælgelsesprøve eller går over til en af de følgende faser.

69. I denne sag har ansættelsesmyndigheden netop ikke fastslået, at ansøgerne til en forfremmelse eller til en forflyttelse var uegnede til at bestride den pågældende stilling, men har villet udvide sine valgmuligheder med henblik på at efterprøve, om der ikke var en ansøger, hvis udnævnelse i højere grad tilgodeså tjenestens interesse.

70. Dette resultat kan imidlertid ikke sikres på forhånd, og det er derfor ikke hensigtsmæssigt definitivt at afslå ansøgere, som har indgivet ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a). Som Parlamentet har anført, vil den omstændighed først at afslå ansøgninger fra den eller de forudgående faser »på ny være i strid med tjenestens interesse, hvis det f.eks. viser sig efter en gennemgang af ansøgningerne fra tjenestemænd, der kan overflyttes, at den bedst kvalificerede ansøger trods alt befandt sig blandt ansøgerne i forfremmelses'fasen', som ansættelsesmyndigheden allerede havde afsluttet ved formelt at have afslået de respektive ansøgninger« (den anfægtede doms præmis 30).

71. Denne kritik er begrundet.

Betingelserne for ansættelse på grundlag af reservelisten

72. Parlamentet har anført, at »betingelserne i den anfægtede doms præmis 42 med hensyn til mulighederne for at inddrage reservelister fra almindelige udvælgelsesprøver og foretage ansættelse på grundlag heraf, ligeledes rejser alvorlig tvivl med hensyn til deres forenelighed med de gældende forordninger«.

73. Retten har i den anfægtede doms præmis 42 fastslået, at »inddragelse af reservelisten bestående af statsborgere fra de nye medlemsstater krævede annullation af den iværksatte ansættelsesprocedure og fastsættelse af nye betingelser for besættelse af stillingen«.

74. Parlamentet har først anført, at det ikke klart fremgår af denne begrundelse, om de betingelser, som Retten vælger at pålægge ansættelsesmyndigheden, kun skal være opfyldt, såfremt ansættelsesmyndigheden vil gøre brug af reservelister, der er udfærdiget efter almindelige udvælgelsesprøver, der er afholdt i henhold til forordning nr. 626/95, eller derimod hver gang ansættelsesmyndigheden i forbindelse med en ansættelsesprocedure, må inddrage reservelister, der er oprettet efter almindelige udvælgelsesprøver.

75. Parlamentet finder, at Retten, såfremt den første opfattelse er den rette, har tilsidesat forordning nr. 626/95, der, skønt der i medfør heraf kan offentliggøres stillingsopslag alene med henblik på statsborgere fra de nye medlemsstater, dog ikke er til hinder for, at de bestående ansøgere fra de således afholdte udvælgelsesprøver udnævnes efter en ansættelsesprocedure i henhold til vedtægtens artikel 29. Hvis dette ikke var tilfældet, ville alle de egnethedslister, der oprettes i henhold til undtagelsesforordningen, blive ugyldige efter udløbet af forordningens gyldighedsfrist.

76. Det må fastholdes, at »almindelige udvælgelsesprøver ikke tilsigter besættelse af en bestemt stilling, men iværksættes med henblik på at oprette en ansættelsesreserve til besættelse af stillinger i samme kategori og en bestemt stillingsgruppe. Bestående ansøgere i sådanne almindelige udvælgelsesprøver opføres på en egnethedsliste og kan ansættes, såfremt de besidder de nødvendige kvalifikationer for at bestride en bestemt stilling«.

77. Selv om den anden opfattelse antages, er Rettens begrundelse stadig uden gyldigt retligt grundlag. Parlamentet har herved henvist til dommen i sagen Carbajo Ferrero mod Parlamentet og i sagen Gutiérrez de Quijano y Llorenz mod Parlamentet, og har anført, at den eneste regel, der skal respekteres i denne sammenhæng, er, at det må sikres, at betingelserne og kvalifikationerne er de samme i de stillingsopslag, der bekendtgøres under de forskellige faser af proceduren, idet indholdet af stillingsopslaget afhænger af de retlige rammer, som ansættelsesmyndigheden fastsætter, og som skal overholdes under hele ansættelsesproceduren.

78. Indstævnte har anført, at Retten med føje fastslog, at inddragelsen af reservelisten over statsborgere fra de nye medlemsstater var betinget af, at den iværksatte ansættelsesprocedure var annulleret samt fastsættelse af nye betingelser for besættelse af stillingen. P. Richard har anført, at stillingen burde besættes inden for rammerne af en vedtægtsmæssig ansættelsesprocedure, og at der derfor må tages hensyn til reglerne for denne procedure ved afgørelsen af, om det er muligt at gøre brug af en reserveliste, der er oprettet efter en undtagelsesprocedure. P. Richard har anført, at ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægtens bestemmelser skal påse, at der foreligger overensstemmelse mellem betingelserne. Der kan imidlertid ikke ifølge indstævnte være overensstemmelse mellem et stillingsopslag, der bekendtgøres i forbindelse med en procedure med henblik på en vedtægtsmæssig besættelse af en stilling og en meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve, der gennemføres i henhold til forordning nr. 626/95, idet sidstnævnte forordning nødvendigvis indeholder en betingelse om nationalitet.

Stillingtagen

79. Jeg mener, at det klart fremgår af den anfægtede dom, at Parlamentet måtte være klar over, at Rettens udtalelser alene vedrørte de tilfælde, hvor ansættelsesmyn-

digheden efter at have indledt en procedure til besættelse af en ledig stilling i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, dernæst vil gøre brug af reservelister, der omfattes af en undtagelsesordning til vedtægtsbestemmelserne.

80. Vedtægten fastsætter en række regler, som skal sikre en ligevægt mellem dels nødvendigheden af at sikre kvalificerede tjenestemænds karriere, dels nødvendigheden af effektivt at organisere en offentlig tjeneste, som omfatter statsborgere fra alle medlemsstaterne. Med henblik herpå fastsætter vedtægten bindende regler som forpligtelsen til at ansætte den enkelte tjenestemand i en stilling i hans kategori eller tjenestegruppe, som svarer til hans lønklasse og herved udelukkende tage hensyn til tjenstlige synspunkter og uden hensyntagen til statsborgerskab (artikel 7, stk. 1), forbud mod at forbeholde borgere fra en bestemt medlemsstat en stilling (artikel 27, stk. 3), og forpligtelsen til først at tage mulighederne for forfremmelser og forflyttelse inden for institutionen i betragtning inden gennemførelse af en ekstern procedure (artikel 29, stk. 1).

81. Rådet har flere gange indført midlertidige undtagelser til forordningen: første gang i 1982 ved Den Hellenske Republiks tiltrædelse af Fællesskaberne, dernæst i 1985 ved Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og endelig i 1995 ved tiltrædelsen af Republikken Østrig, Republikken Finland og Kongeriget Sverige ved forordning nr. 626/95.

82. Denne forordnings artikel 1, stk. 1, lyder således:

»1. Indtil den 31. december 1999 kan ledige stillinger uanset artikel 4, stk. 2 og 3, artikel 5, stk. 3, artikel 7, stk. 1, artikel 27, stk. 3, artikel 29, stk. 1, litra a), b) og c), og artikel 31 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber besættes med østrigske, finske og svenske statsborgere inden for rammerne af de stillinger, de ansvarlige institutioner har afsat hertil i forbindelse med budgetforhandlingerne.

2. Udnævnelse i stillingerne i lønklasse A3... sker efter en udvælgelsesprøve på grundlag af eksamensbeviser og prøver, som afholdes på de betingelser, der er fastsat i bilag III til vedtægten.

3. Ledige stillinger slås op i og uden for fællesskabsinstitutionerne.«

83. I henhold til denne bestemmelse offentliggjorde Parlamentet på et tidspunkt, som ikke fremgår af sagens akter, tre meddelelser om almindelige udvælgelsesprøver *med henblik på ansættelse i et af Europa-Parlamentets generaldirektorater*, henholdsvis en afdelingschef (K/M) af østrigsk, finsk eller svensk nationalitet.

84. Arbejdsopgaverne var fastsat således i meddelelsen om udvælgelsesprøve:

»Højt kvalificeret tjenestemand, der under direktørens ledelse er ansvarlig for en afdeling i Europa-Parlamentets sekretariat, bl.a.:

— vedkommende skal fordele og koordinere arbejdet i afdelingen og sikre kvaliteten af medarbejdernes præstationer.

— Vedkommende er ansvarlig for budgetmidlerne i denne afdeling af Generalsekretariatet.

— Vedkommende skal repræsentere Generalsekretariatet ved møder mellem institutionerne.

— Vedkommende skal eventuelt have kontakt med de europæiske parlamentsmedlemmer i forbindelse med Europa-Parlamentets virke.

Disse afdelingsstillinger i Europa-Parlamentet kræver en evne til at lede personalet og forvalte de disponible budgetmidler, altså evne til at organisere en afdelings arbejde, lede dets personale og motivere det med henblik på større arbejdsindsats.«

85. Stillingsopslag nr. 8011, i henhold til hvilket P. Richard indgav ansøgning, lød således:

»Stilling: Generaldirektoratet for Administration
Afdelingen for Infrastruktur og Materieltjeneste
Kontoret for Udstyr og Materiel
Afdelingschef (K/M) (lønklasse A3).«

86. Arbejdsopgaverne var beskrevet således:

»Højt kvalificeret tjenestemand, ansvarlig for at lede og organisere arbejdet i afdelin-

gens tjeneste herunder bl.a. ansvarlig for følgende tjenester:

a) Personale: chauffører, flyttefolk, rejsebureau og forvaltning af de hermed indgåede kontrakter.

b) Udstyr:
— indkøbstjenesten: møbler, kontormateriel, teknisk udstyr, fotokopimaskiner, tjenesteuniform
— forsikringer og toldformaliteter
— magasiner og lagre.

c) Konferencer:
— almindelig planlægning af møder
— konferenceoperatører
— organisering af møder som følge af eksterne organers anmodninger.

d) Inventar, finanser og budtjeneste:
— budgetmæssig forvaltning af alle bevillinger i forbindelse med afdelingens tjenester
— kontorbetjente.

Disse arbejdsopgaver kræver, at vedkommende skal besidde udpræget samarbejdsevne.«

87. Det fremgår af en sammenligning af disse to stillingsopslag, at den ene var rettet til statsborgere med en bestemt nationalitet og indeholdt en særdeles bred beskrivelse af karakteren af arbejdsopgaverne, som kunne passe på enhver afdelingschefs opgaver, mens den anden ikke indeholdt nogen nationalitetsbetingelse og angav arbejdsopgaverne særdeles præcist.

88. Retten fastslog i øvrigt i den anfægtede doms præmis 44, at »Parlamentet har erkendt ikke at have anvendt forordning nr. 629/95 i nærværende ansættelsesprocedure«. Denne udtalelse blev ikke bestridt under retsforhandlingerne ved Domstolen.

89. Med hensyn til anvendelsen af proceduren i vedtægtens artikel 29 er det fast retspraksis, at stillingsopslaget, som udformes inden indledningen af den første fase i proceduren i artikel 29, stk. 1, angiver rammerne herfor, og navnlig angiver, hvilke betingelser der særligt kræves opfyldt ved besættelsen af denne stilling, og fastsætter de kvalifikationer og kundskaber, som ansøgerne bør besidde i tjenestens interesse [18].

90. Fællesskabets retsinstanser har flere gange udtalt sig om nødvendigheden af, at der består »en overensstemmelse« mellem stillingsopslag, der indleder de forskellige

18 — Dom af 30.10.1974, sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099, præmis 39.

faser i den omstridte bestemmelse. Det er bl.a. blevet fastslået, at en ændring af ansøgningsbetingelserne ved overgangen til den efterfølgende fase kan indebære, at artikel 29, stk. 1, ville være overflødig, idet en institution, såfremt den kunne ændre ansøgningsbetingelserne ved overgangen fra en fase til den efterfølgende fase, f.eks. ved at gøre dem mindre strenge, kan udelukke de af dens tjenestemænd fra forfremmelse eller forflyttelse, som havde kunnet opfylde de mindre strenge betingelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven, eller gøre det muligt for institutionerne at være fuldstændig frit stillet med hensyn til at gennemføre eksterne ansættelsesprocedurer uden først at have gennemgået de interne ansøgninger [19].

91. I denne sag er alt foregået, som om ansættelsesmyndigheden under en ansættelsesprocedure har ændret indholdet af stillingsopslaget.

92. Retten fastslog med føje i den anfægtede doms præmis 45, at »ansættelsesmyndigheden ved at sammenligne ansøgerens ansøgning med ansøgningen fra S. har tilsidesat vedtægtens artikel 29, stk. 1«.

93. Retten fastslog ligeledes med føje i den anfægtede doms præmis 42, at »inddragelsen af reservelisten bestående af statsborgere fra de nye medlemsstater krævede en annullation af den indledte procedure og fastsættelse af nye betingelser for besættelse af stillingen«. Retten henviste herved til sin dom af 18. marts 1997 i sagen Rasmussen mod Kommissionen [20], hvilket jeg er fuldstændig enig i.

94. I denne sag havde Kommissionen først annulleret et stillingsopslag, der var bekendtgjort i henhold til vedtægtens artikel 29. Dernæst havde den i EF-Tidende bekendtgjort meddelelse om udvælgelsesprøver i henhold til forordning nr. 626/95 med henblik på besættelse af ni af de østrigske, finske og svenske afdelingschefstillinger. En af disse almindelige udvælgelsesprøver skulle især besætte den samme stilling, som den, der havde været genstand for det annullerede stillingsopslag (præmis 2 og 11 i dommen i sagen Rasmussen mod Kommissionen).

95. Jeg mener, at Kommissionen herved har anvendt den eneste mulige procedure, når den i forbindelse med en udvidelse skal fordele stillinger til de nye medlemsstaters statsborgere på grundlag af deres nationalitet [21].

96. Jeg er ikke enig i Parlamentets argument om, at undtagelsesforordningen overhovedet ikke kræver, at de bestående ansø-

19 — Dom af 28.2.1989, forenede sager 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 og 232/87, Van der Stijl og Cullington mod Kommissionen, Sml. s. 511.

20 — Sag T-35/96, Sml. Pers. I-A, s. 61, og II, s. 187, præmis 62.

21 — Bortset herfra har institutionerne imidlertid altid mulighed for at forbeholde en stilling til en nationalitet eller opstille en betingelse om fuldstændigt kendskab til bestemte sprog, når det er begrundet i dens tjenestegrenes funktion (jf. dom af 4.3.1964, sag 15/63, Lasalle mod Parlamentet, Sml. 1954-1964, s. 461, org.ref.: Rec. s. 57).

gere i de udvælgelsesprøver, der er afholdt med henblik på de nye medlemsstaters statsborgere, »skal udnævnes ved en bekendtgørelsesprocedure, der gennemføres i henhold til undtagelsesordningen. Hvis dette var tilfældet, ville alle egnethedslister fra de udvælgelsesprøver, der var afholdt af alle institutionerne med henblik på de nye medlemsstaters statsborgere, blive ugyldige den 31. december 1999, det tidspunkt, hvorfra undtagelsesforordningens gyldighed ophører, hvilket overhovedet ikke er fastsat i undtagelsesforordningen og heller ikke er i institutionernes eller i de bestående ansøgeres interesse« (den anfægtede doms præmis 42).

97. Da forordning nr. 626/95 har til formål og til virkning inden for visse grænser at sikre ansættelse af en bestemt medlemsstats statsborgere og derfor fuldstændigt er baseret på nationalitetshensyn, er det en logisk følgeordning, at denne præferenceordning for en bestemt nation, som diskriminerer de øvrige, er tidsmæssigt begrænset.

98. Følgen heraf er, at de reservelister, som er oprettet i forbindelse med denne særlige ansættelsesprocedure, nødvendigvis må blive ugyldige på det tidspunkt, hvor antallet af de stillinger, der skal besættes på denne måde, er udtømt, altså senest på tidspunktet for udløbet af gyldigheden af undtagelsesforordningen, i henhold til hvilken reservelisterne er blevet oprettet.

99. De betragtninger, som Retten har fremsat i den anfægtede doms præmis 42, 43 og 44 begrunder derfor ikke efter min opfattelse den kritik, som Parlamentet har fremsat herover. Dette indebærer, at Retten ved sin afgørelse om at annullere udnævnelsen af S. har anvendt et behørigt retligt grundlag, hvorfor den anfægtede dom, uanset de grunde til at forkaste appellen, som jeg har nævnt under forslagets punkt 9-41, ikke bør ophæves.

100. Jeg skal derfor som forslag til afgørelse trods det forhold, at jeg har måttet give medhold i en del af kritikken over den anfægtede dom, alene foreslå Domstolen af forkaste Parlamentets appel.

Sagens omkostninger

101. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i henhold til artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Hvis Parlamentets appel forkastes, som foreslået, må der gives medhold i P. Richard's påstande, hvorfor Parlamentet dømmes til at betale sagens omkostninger.

Forslag til afgørelse

102. Jeg foreslår Domstolen

— at forkaste appellen

— at tilpligte Europa-Parlamentet at betale sagens omkostninger.